

И египтянинът се предаде на дълбоки мисли, но не намърваше никакво таквизи средство което да задоволи яросъта му. Мърдаше се на сѣкждѣ, мѣстияше се отъ едно мѣсто на друго, мѣнуваше въ ума си едно подиръ друго разны срѣдства. Често са удряше по гърдытъ, въздышаше тежко и осѣщаше огнянна жажда за отмѣстване и са мѣчаше като не намърваше възможность да я утоли. Тѣй като са бѣхтяше единъ младъ робъ влѣзе.

— Има вѣнъ една госпожа, която иска аудіенція у Арбака; та-квази я мислѣх отъ облеклото ѝ и отъ облеклото на единственныя слуга който я придружава.

— Госпожа! рече, и сърцето му затупа; млада ли е?

— Лицето ѝ е затулѣно, но очупената ѝ снага ако и пълна обличава цвѣтуща младость.

— Нека доде, рече египтянинътъ, който въ глупата си страсть помисли една минута че тѣзи мома може да е Иона.

— Щомъ влѣзе посѣтителката и са изгуби тосъ часъ дебелиата измама на фантазіята му. Юлія дѣйствиелно имаше сжція израстъ на Иона, бѣше и тя хубава; но дѣ онѣзи изѣящность и привлекателнытъ прелести, които са поевяватъ во всичкытъ движенія на неподражаемата неаполитанка? дѣ онуй приличіе въ облеклото толкози просто и толкози сходно съ самото искусство на премѣната? дѣ онѣзи непорочность на лицето и достолѣніето, дѣ благородното онуй величіе което са украсяваше отъ естествено благодушіе?

— Искамъ прошка, рече Арбакъ като заничаше внимателно посѣтителницата, дѣто не са мѣстѣх отъ мѣстото си защото едвамъ сега са продигамъ отъ болованѣе.

— Не са безпокой, египетскій философѣ (отговори Юлія като крыеше подъ покрыва на привѣтливостѣта страха който обне душата ѝ) но бѣди благоволителенъ къмъ една дѣвица злочеста, която търси утѣшеніе въ твоитѣ познанія.

— Ела доблизо, прекрасна гостяно, рече Арбакъ, и говори ми безъ да са свѣнишь и боишь.

Юлія сѣдѣх на столъ до египтянина и сѣз очудвающе видѣ наоколо украшенията на стаята и искусната и великолѣпна изѣящность на побильтѣ ѝ, въ сравненіе съ която богатытъ мобили на бащина ѝ дѣмъ са виждахъ незначителны. Гледаше еще не безъ страхъ написаннытъ по стѣнытъ іероглифы, таинственнытъ лица на изображеніята, които отъ сѣкждѣ са виждахъ като че на нея глѣдатъ, гледаш отъ предѣ си тревожника и най вече поразителното и серіозно лице на Арбака. Дѣлга и бѣла качула покрываше до полувинытъ